

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)
16. september 1998

Sag T-234/97

**Lars Bo Rasmussen
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**

»Tjenestemænd – forfremmelse – ligebehandling – sammenligning af
fortjenester«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 1533

Angående: Påstand dels om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at
forfremme sagsøgeren til lønklasse A4 under forfremmelsesproceduren
for 1996, dels om erstatning for det heraf følgende tab.

Udfald: Frifindelse.

Resumé af dom

Sagsøgeren blev ansat ved Kommissionen i 1975 som fuldmægtig i lønklasse A6. I 1989 blev han forfremmet til ekspeditionssekretær i lønklasse A5 og den 1. marts 1991 tilknyttet sekretariatet for Det Rådgivende Udvalg for »Sundhed og Sikkerhed« ved Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Arbejdsmarkedsrelationer og Sociale Anliggender (GD V). Den 1. oktober 1994 blev sagsøgeren omplaceret og ansat ved den nyligt oprettede enhed for »Fremme af Sundhed og Sygdomsovervågning«.

Den 2. marts 1996 meddelte sagsøgeren direktøren for direktorat F, »Folkesundhed og Sikkerhed på Arbejdspladsen«, ved GD V (direktorat V.F), at han opfyldte alle de nødvendige betingelser for at blive forfremmet til lønklasse A4.

Da sagsøgeren ikke var optaget på listen over de tjenestemænd ved direktorat V.F, som kunne forfremmes til lønklasse A4 (liste over forslag til forfremmelser), meddelte sagsøgeren på ny direktøren for direktorat V.F, at han opfyldte alle betingelser for at kunne forfremmes. Under en samtale med sagsøgeren meddelte direktøren for direktorat V.F denne, at en af hans kolleger havde bedre chancer for at blive optaget på listen over forfremmelser. Dette var en følge af »Noël«-metoden, som tog hensyn til, at den pågældende tjenestemand under den forudgående forfremmelsesprocedure havde været optaget på listen over forslag til forfremmelser.

Efter at listen over de tjenestemænd, som fandtes at have gjort sig mest fortjent til en forfremmelse til lønklasse A4 i 1996, var blevet offentliggjort den 4. december 1996, indgav sagsøgeren en klage den 4. marts 1997, hvori han rejste krav om annullation af Kommissionens afgørelse om ikke at forfremme ham til lønklasse A4 under forfremmelsesproceduren for 1996 og/eller subsidiært krav om en godtgørelse på mindst 500 000 BEF i erstatning for den ikke-økonomiske skade, han havde lidt. I klagen gjorde sagsøgeren gældende, at såvel princippet om ligebehandling af tjenestemænd som artikel 45 i vedtægten for tjenestemænd ved De Europæiske

Fællesskaber («vedtægten») var tilsidesat. Denne klage blev afvist ved afgørelse af 11. juni 1997.

Påstanden om annullation

Det første anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

Retten bemærkede, at den forudgående undersøgelse af de tjenestemænd, som kan forfremmes inden for det generaldirektorat, de henhører under, ikke må medføre, at institutionen forsømmer at foretage en behørig sammenligning af disses fortjenester (præmis 23).

Henvisning til: Retten, 13. juli 1995, sag T-557/93, Rasmussen mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 603, præmis 21 og 22.

Retten tilføjede, at det under en forfremmelsesprocedure vel stemmer med princippet om god forvaltning at foretage en forudgående undersøgelse af de tjenestemænd, som kan forfremmes inden for generaldirektoraterne, men at denne undersøgelse ikke kan erstatte den sammenligning, som Forfremmelsesudvalget skal foretage. Sagsøgeren var derfor berettiget til at forvente, at Forfremmelsesudvalget sammenlignede hans fortjenester med de øvrige tjenestemænds (præmis 24).

Retten udtalte videre, at ansættelsesmyndigheden ved sammenligningen af fortjenesterne hos de tjenestemænd, som kan forfremmes, kan tage hensyn såvel til alder som til anciennitet i lønklasse eller i tjenesten, og at disse kriterier er afgørende, når de pågældende står lige i kvalifikationer og fortjenester. Desuden kan ansættelsesmyndigheden ved undersøgelsen af fortjenesterne hos de tjenestemænd,

som kan forfremmes, tage hensyn til den erhvervs erfaring, som en tjenestemand har opnået, før han blev ansat ved Kommissionen (præmis 27).

Henvi sning til: Domstolen, 24. marts 1983, sag 298/81, Colussi mod Parlamentet, Sml. s. 1131; Retten, 6. juni 1996, sag T-262/94, Baiwir mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 739, præmis 109.

I så henseende fastslog Retten, at den erfaring, som en midlertidigt ansat ved De Europæiske Fællesskaber har erhvervet i samme lønklasse som en tjenestemand, adskiller sig fra anden form for forudgående erhvervs erfaring på grund af de pågældende opgavers ensartede eller endog identiske karakter.

Henvi sning til: Retten, 8. november 1990, sag T-56/89, Bataille m.fl. mod Parlamentet, Sml. II, s. 597; Retten, 6. marts 1997, forenede sager T-40/96 og T-55/96, de Kerros og Kohn-Bergé mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 135.

Den omstændighed, at der ved beregningen af ancienniteten var taget hensyn til den erfaring, som en anden havde erhvervet som midlertidigt ansat, indebar således ikke, at sagsøgeren var blevet forskelsbehandlet ved den i sagen foretagne sammenligning (præmis 29).

Dette var ikke i modstrid med Domstolens dom af 6. juli 1983 i sag 117/81, Geist mod Kommissionen (Sml. s. 2191). Denne dom viste, at det i forbindelse med ansøgninger om en ledig stilling kan være begrundet at behandle ansatte, som udfører forskellige opgaver i en institution, forskelligt, men at dette ikke indebærer, at det ved sammenligningen af fortjenesterne hos de tjenestemænd, som kan forfremmes, er udelukket at tage hensyn til midlertidigt ansattes erfaring (præmis 30).

Andet anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45

Anbringendets første led, hvorefter sagsøgerens personlige aktmappe ikke var stillet til rådighed for de organer, som deltager i forfremmelsesproceduren

Retten bemærkede, at vurderingen af fortjenesterne er et afgørende led i forfremmelsesproceduren, og at bedømmelsesrapporten udgør et nødvendigt led i denne vurdering, hver gang den overordnede myndighed overvejer en tjenstemands karriere (præmis 36).

Henvisning til: Domstolen, 17. januar 1989, sag 293/87, Vainker mod Parlamentet, Sml. s. 23; Retten, 7. februar 1991, sag T-58/89, Williams mod Revisionsretten, Sml. II, s. 77; Retten, 28. maj 1997, sag T-59/96, Burban mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s. 331, præmis 73.

I det foreliggende tilfælde havde sagsøgeren ikke godtgjort, at institutionen havde forsømt at foretage en sammenligning af hans fortjenester.

Anbringendets andet led, hvorefter sammenligningen af fortjenesterne var begrænset til de tjenstemænd i GD V, som kunne forfremmes til lønklasse A4

Retten bemærkede, at ansættelsesmyndigheden råder over et vidt skøn ved sammenligningen af fortjenesterne hos de tjenstemænd, som kan forfremmes, og at den prøvelse, som foretages af Fællesskabets retsinstanser, skal begrænse sig til, om administrationen har holdt sig inden for rimelige grænser og ikke har anvendt sin skønsbeføjelse åbenbart fejlagtigt (præmis 49).

Henvisning til: Domstolen, 4. februar 1987, sag 324/85, Bouteiller mod Kommissionen, Sml. s. 529, præmis 6.

Retten tilføjede, at det fremgår udtrykkeligt af ordlyden af vedtægtens artikel 45, stk. 1, første afsnit, at ansættelsesmyndigheden under forfremmelsesproceduren skal foretage udvælgelsen på grundlag af en sammenligning af bedømmelsesrapporterne for de tjenestemænd, som kan forfremmes, samt disses fortjenester. I så henseende har ansættelsesmyndigheden efter vedtægten beføjelse til at foretage en sådan sammenligning på grundlag af den procedure eller metode, som den finder bedst egnet (præmis 50).

Henvisning til: Domstolen, 1. juli 1976, sag 62/75, de Wind mod Kommissionen, Sml. s. 1167, præmis 17; Retten, 10. juli 1992, sag T-53/91, Mergen mod Kommissionen, Sml. II, s. 2041.

Kommissionen havde ikke tilsidesat vedtægtens artikel 45 ved at anvende den metode, som den fandt bedst egnet, og som bestod i at foretage en forudgående vurdering inden for hvert generaldirektorat af de tjenestemænd, som kunne forfremmes.

Anbringendets tredje led, som indeholdt en kritik af, at »Noël«-metoden var blevet anvendt ved vurderingen af de tjenestemænd, som kunne forfremmes

Retten bemærkede, at påstandene i tjenestemandssager skal have samme genstand som i den forudgående administrative klage, ligesom de heri indeholdte indsigelser skal bero på samme grundlag som dem, der er gjort gældende i klagen (præmis 62).

Henvisning til: Retten, 29. marts 1990, sag T-57/89, Alexandrakismod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 9; Retten, 3. marts 1993, sag T-58/91, Booss og Fischer mod Kommissionen, Sml. II, s. 147, præmis 83; Retten, 11. juni 1996, sag T-118/95, Anacoreta Correia mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 835; Retten, 17. december 1997, sag T-159/95, Dricot m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 1035, præmis 22.

Da den fremsatte indsigelse beroede på et andet grundlag end det i klagen anførte, måtte den afvises.

Påstanden om erstatning

Retten bemærkede, at en række betingelser skal være opfyldt for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar uden for kontraktforhold. For det første skal den adfærd, der bebrejdes det pågældende fællesskabsorgan, være ulovlig, for det andet skal der være lidt et tab, og for det tredje skal der være årsagsforbindelse mellem adfærden og det påberåbte tab (præmis 71).

Henvisning til: Retten, 15. februar 1996, sag T-589/93, Ryan-Sheridan mod EIFLA, Sml. Pers. II, s. 77, præmis 141.

Da sagsøgeren ikke havde bevist, at Kommissionen havde handlet ulovligt, måtte denne frifindes for påstanden om erstatning.

Konklusion:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.